

1

Внимавайте с дините!

В спокойното село Пемброуз започваше нов светъл летен ден – слънцето блестеше над водата, едва-едва накъдрена от лекия бриз, няколко лодки се поклащаха в морето, макар рибарите, замаяни от жегата, да бяха по-склонни да подремнат, отколкото да хвърлят мрежите. Калдъръмените улички, които се виеха над пристанището, бяха хладни и сенчести и в малките градинки пред къщите цъфтяха рози, люляци и ралица. След една седмица местната градинарска организация щеше да връчи наградата „Най-добър градинар“ и внезапно всички жители на селото се

Внимавайте с дините!

оказаха запалени градинари. От отворените прозорци се носеше аромат на яйца, бекон и препечен хляб. Беше време за закуска и четене на местния вестник, в който жителите на Пемброуз намираха новините, които после обсъждаха разпалено на площада.

Гуендалина Бартоломей беше станала по-рано от обикновено. Беше се облякла особено грижливо и премиташе пред магазина си за бельо и шапки. Дочу шум, изправи се и се усмихна – Тимъти Лонг беше излязъл току-що, за да вземе вестника, оставен пред входа на гостилницата му.

- Добър ден! - поздрави тя сияеща.

Младежът се стресна и наведе поглед към износената си и покрита с петна кафява жилетка. Тази сутрин реши да изпробва една нова рецепта с миди в сос и паста...

- А, Гуендалина... - каза той, като прикри най-голямото петно на жилетката си с вестника. - С-с-страхотен ден... - заекна той. - Аз... ето... - в този момент видя, че още е по пантофи, и млъкна притеснено.

Глава 1

Но Тимъти щеше да се почувства още по-неудобно, ако знаеше, че някой го наблюдава...

- Уф, нищо интересно не се случва в това село! - въздъхна тежко Томазина. - Само Гундалина прави мили очи на Тимъти. Ама че скука!

- Хайде сега, не казвай, че в Пемброуз никога не се случва нищо! - пошерна Раби.

- Е, добре де, но сега не се случва нищо - измърмори момичето.

Раби си помисли, че само Томазина може да мисли за приключения още преди да е закусила. Колкото до него, той искаше само една хубава филия препечен хляб с мармалад. А вместо това трябваше да стои на пост.

Двамата бяха залегнали зад една редица бъчви, пълни с гини, готови за товарене на фургончето на Бет, който продаваше плодове и зеленчуци из околните села.

А Минерва се криеше зад една ниска стеничка от другата страна на улицата. От

Внимавайте с дините!

приятелката им се виждаха само няколко червени къдрици и от време на време проблясваха живите ѝ зелени очи.

- Не издържам вече на тая скука! - възмути се Томазина. - Ние сме шпиони с важна мисия, не е ли така?

Раби наведе поглед към тефтерчето, което държеше на коленете си: всъщност, не бяха отбелязали нито едно важно нещо.

- Тогава може би трябва да отидем да дебнем на друго място - предложи той. - Където се случват по-интересни неща.

- Добра идея - съгласи се Томазина и направи знак с ръка на Минерва.

Момчето отговори, като посочи към пристанището.

- Добре, хайде да се размърдаме - прошепна Томазина на Раби. - Но внимавай да не ни разкрият...

Момчето тръсна ядосано рамене. Защо Томазина трябва винаги да му обяснява какво да прави, все едно е малко момче? В мига, в който се изправи, Раби изгуби равновесие.

Глава 1

Беше стоял клекнал толкова дълго време, че като стана, краката му се подгънаха.

Подпря се инстинктивно на бурето срещу себе си, то падна и блъсна другото до него, след което последва нещо ужасно. Дините се затъркаляха по стръмната уличка точно когато от отсрещната страна се загаде групичка туристи, току-що слезли от автобуса. Но чужденците бяха твърде ангажирани да снимат грациозните къщички, за да обърнат внимание на дините.

- О, не! - извика Минерва. Прескочи стеничката и се затича след дините, като размахваше ръце като вятърна мелница.

- Внимавайте! Махнете се от там!

Гостилничарят се съвзе от притеснението си и с жест на истински кавалер вдигна на ръце Гуендалина, за да я спаси.

- Тимъти... - въздъхна тя и се вкопчи блажено за врата му.

- Внимавайте! Изгват дините! Скрийте се! - извика пак Минерва, като ги задмина. - Пустааа! Пустааа!

Беше безсмислено, туристите бяха с гръб към нея, заети с разглеждането на нормандската църквичка, и имаха слушалки в ушите си, защото слушаха историята на селото. Минерва Минт обаче беше ненадмината в тичането и почти стигна до тях.

- Махнете се от тук! Пристигат дините!

Томазина и Раби се мъчеха да я настигнат. Русите букли на момичето се развяваха красиво, докато тичаше елегантно, и от усилието

Глава 1

бузите ѝ бяха порозовели. Изглеждаше още по-красива. Поне така мислеше Раби, докато я гледаше замечтано.

- Защо винаги забъркваш такива кашу? - изсъска Томазина и разруши магията.

- Точно се оплакваше, че нищо не се случва... - отвърна ѝ Раби обидено.

- Пазете се! ДИНИТЕ ПРИСТИГАТ!!! - изкрещя с пълно гърло Минерва.

Най-последно туристите обърнаха и тогава настана голяма бъркотия.

За щастие, Минерва Минт беше ненадмината в разрешаването на сложни ситуации.

- Вече се чувствам много по-добре! - въздъхна Раби няколко часа по-късно и се търкулна по гръб на тревата.

Няма нищо по-добро за забравяне на една ужасна сутрин от хубав пикник с топлите питки и ягодовия мармалад на госпожа Флорс. Особено ако човек е пропуснал закуската.

Раби, Минерва и Томазина лежаха на поляната пред вила „Гушер“, на върха на Адми-

Внимавайте с дините!

ралската скала, на едно място, откъдето се виждаха селото и морето. Четиринайсет снежни кукумявки долитаха и отлитаха от покрива на вилата, сякаш бяха любопитни да чуят разговорите им или по-вероятно привлечени от остатъците от пикника.

- Без малко щях да умра от глад - добави момчето.

- Прекаляваш, както винаги! - срязва го Томазина, като избърса с кърпичка полепналия по ръцете ѝ мармалаг. После се обърна към Минерва, чиято уста беше още пълна.

- Обаче колко са невъзпитани тези туристи! Не ни казаха дори едно „благодаря“, зате то им спасихме живота.

- Е, не сме им спасили живота... - отбеляза Раби. - А и ако сме честни, ние бяхме виновни.

- Ти беше виновен! - уточни Томазина.

Минерва гълтна бързо хапката си и се намеси, за да сложи край на поредната караница.

- Важното е, че всичко свърши добре.

И наистина, туристите, предупредени от нейните викове, в последния момент успяха

Глава 1

да се скрият зад един рододендронов храст, а дините дори не се напукаха. Макар че да ги събират после една по една в кацата се оказа тежка работа.

- Сега обаче ще трябва да работим като градинари - въздъхна Раби.

За съжаление, най-голямата гиня се беше изтърколила в градината на госпожица Хорация Хагък, ужасната медицинска сестра на селото, и беше съсипала любимите ѝ зюмбюли. Минерва, Раби и Томазина цяла сутрин сагиха новите зюмбюли и за да не им се сърди, обещаха, че ще се грижат за цветята всеки ден.

- Градинарството е едно от най-досадните неща в света! - каза възмутено Томазина. - Ще изгубим сума ти време, вместо да търсим Дракона.

От няколко дни тримата държаха под око жителите на Пемброуз, за да разберат кой е написал двете предизвикателни послания към Бандата на кукумявките и се подписва „Дракона“. Ето защо се оказаха в онази неприятна ситуация само преди няколко часа.

Внимавайте с дините!

- Не открихме нищо за него. А той знае всичко за нас... дори и това, че сме по следите на съкровището на Морските разбойници - въздъхна Томазина. - Според мен чака ние да открием съкровището, за да сложи после ръка върху него!

- Но защо не си го търси сам? - попита Раби, докато се чудеше дали да изяде последното парче питка.

- Може и да се е опитал... и да не е успял. Ние обаче няма да му разрешим да ни го вземе, нали, Минерва?

- Не, разбира се - отсече тя и блясъкът в зелените ѝ очи потвърди, че е така.

- Но как да се пазим от него, като дори не знаем кой е? - попита Раби и усети тръпки по гърба си.

В тези горещи слънчеви дни Дракона им се струваше като черен облак, носещ гъжд и гръмотевици. Тримата приятели се огледаха объркани. Пемброуз беше спокойно рибарско селце, чиито жители бяха горди и независими хора, ръбести като скалите, изваяни от вя-

Глава 1

търза и морето. Предците им бяха контрабандисти, пирати, разбойници и престъпници, така че не беше чудно сред потомците им да се крие някой като Дракона, който може да е и твърде опасен.

Минерва се изправи.

- Знаете ли какво? Тъй като утре ще сме заети с градината на госпожица Хагък, трябва да използваме добре останалата част от деня. - Върху покритото ѝ с лунички лице цъфна хитра усмивка. - Дойде ми наум нещо...

- Браво! - Томазина скочи на крака и оправи кокетната си памучна рокличка, с която приличаше на безгрижна пеперуга. - Какво ще правим?

Раби усети, че му се свида стомахът: най-логичното обяснение беше, че е защото изяде прекалено много питки. Но откакто дойде в Пемброуз, се научи да вярва на предчувствията си и да разпознава знаците.

„Тоя ден тръгна накриво...“, каза си момчето, докато следваше приятелките си към къщи, „и няма начин да не свърши зле... за мен“